

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/233/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205370
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217205370.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu C. C., nar. XX. C. XXXX, bytom T. XX, XXX XX T., zastúpený advokátkou Mgr. Gabrielou Novákovou, so sídlom A. H. Škultétyho 5, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 772,- € o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2Csp/240/2017-55 z 27. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 772,- € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdzuje.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v plnom rozsahu vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 772,- €, ktoré získal žalovaný na úkor žalobcu tým, že od žalobcu prevzal plnenie, na ktoré mu nevznikol nárok. Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 20. augusta 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 614902723, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi bezúčelový spotrebný úver vo výške 800,- €, ktorý mal žalobca splatiť do 20. augusta 2016 (termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) spolu s odplatom pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrokom spojeným so spotrebiteľským úverom, čo podľa zmluvy v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 772,- €. Odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov vyčíslil žalovaný sumou 224,- €, ktorú stotožnil s ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej aj „RPMN“) vo výške 28 %. Žalovaný požadoval od žalobcu aj zaplatenie úroku vo výške 68,50 % ročne z poskytnutého úveru vyjadreného konkrétnou sumou 548,- €. Súd prvej inštancie zistil, že v rovnaký deň 20. augusta 2015 uzavreli strany sporu aj Dohodu o plnení v splátkach, ktorou zmenili zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že celkovú čiastku 1 572,- € zaplatí žalobca v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 131,- € vždy k 22. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 22. 09. 2015, v ktorej sa už uvádza RPMN vo výške 302,67 %. Priemerná hodnota RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platná ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola uvedená hodnotou 33,96 %. Podľa potvrdenia žalovaného žalobca splatil úver v plnej výške 6. marca 2017.

1.1 Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako spotrebiteľskú zmluvu podliehajúcu ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.

z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a skúmal, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje obligatorne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a dospel k názoru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a absentuje aj údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, preto sa úver podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.2 Prevzatím poplatkov a úrokov, na ktoré nevznikol žalovanému nárok sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil a bezdôvodné obohatenie musí podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi. Podľa názoru súdu prvej inštancie nepostačovalo uviesť počet, termíny, výšku splátok a správnu RPMN v dohode o splátkach. Tieto údaje musia byť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. súčasťou zmluvy o úvere. V zmluve o úvere bola nesprávne uvedená RPMN. Uvedenie nesprávnej výšky RPMN má za následok, že úver je zo zákona bezúročný a bez poplatkov. Úver čerpal žalobca len vo výške 800,- €, napriek tomu zaplatil žalovanému až 1 572,- €. Rozdiel týchto súm 772,- € predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného prevzatím plnenia bez právneho dôvodu.

1.3 O nároku žalobcu na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) s poukazom na jeho úspech v konaní. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný s odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nedostatočne odôvodnený, v ktorom sa súd prvej inštancie nevyporiadal s argumentáciou žalovaného, iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prvej inštancie. Povinnosťou súdu je stručne, jasne a výstižne vysvetliť v odôvodnení rozhodnutia, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov.

2.1 Skutkové závery súdu prvej inštancie nie sú správne. Žalobca ako dlžník uzavrel so žalovaným ako veriteľom dňa 20. augusta 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 614902723, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 800,- € a tento sa zaviazal vrátiť úver zvýšený o príslušný poplatok vo výške 772,- €. V zmluve je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru na deň 20. augusta 2016, preto nie je možné tvrdiť, že v zmluve chýba údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov len v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov podľa § 11 ods. 1 tohto zákona. Nakoľko nedošlo k naplneniu týchto dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

2.2 Jediným dôvodom, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov je chýbajúci alebo nesprávne uvedený údaj o RPMN. Vzorec výpočtu RPMN bol jasne a zreteľne uvedený vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Výška RPMN bola vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy so vstupnými údajmi uvedenými v zmluve. Dlžník bol dostatočne informovaný o RPMN v prípade, ak si požiada o dohodu o plnení v splátkach.

2.3 Výšku odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere regulovalo ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“). Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Žalovaný je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov, že ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov, z tohto dôvodu sa úrok do odplaty

pri poskytnutí peňažných prostriedkov nezapočítava a žalovaný správne určil RPMN vo výške 28 % v zmluve o úvere, čo zodpovedá odplate 224,- € za úver vo výške 800,- €. Výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov žalobcovi bola v súlade s Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. a neprevýšila dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN.

2.4 Žalobca mohol od uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere odstúpiť bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa jej uzavretia. Toto právo žalobca nevyužil z čoho vyplýva, že s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere súhlasil.

2.5 K tvrdeniam žalobcu týkajúcich sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-42/2015, v ktorom Súdny dvor EÚ vyslovil, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

2.6 Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere uzavretej so žalobcom nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola vyhlásená za neplatnú, právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.

2.7 Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca poprel odvolacie dôvody uplatnené žalovaným a navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v celom rozsahu podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich podľa § 380 ods. 2 C. s. p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, prvý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach poukazuje. Vo výroku o trovách konania bol rozsudok zmenený podľa § 388 C. s. p. Reagujúc na odvolacie námietky žalovaného na zdôraznenie vecnej správnosti prvého výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

5. Je potrebné uviesť, že odvolanie žalovaného sa v celom obsahu neviaže na konkrétne rozhodnutie súdu prvej inštancie a z dôvodu viazanosti odvolacieho súdu dôvodmi odvolania bude odvolací súd reagovať len na tie námietky žalovaného v odvolaní, ktoré sa vzťahujú na rozhodnutie prvoinštančného súdu.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) konkretizoval žalovaný tak, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prvej inštancie. Pod inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je potrebné rozumieť akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nespadá pod ostatné odvolacie dôvody, ak je súčasne splnená podmienka, že dôsledkom takéhoto pochybenia súdu je nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces neuplatňuje. Proti procesnému postupu súdu prvej inštancie nenamieta. Z ďalšieho textu odôvodnenia odvolania žalovaného, ktoré odkazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je možné dospieť k názoru, že za inú vadu konania považuje žalovaný nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolacia námietka žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodná. Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016 neprevzal vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom

do 30.06.2016 dospela súdna prax k záveru, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“ (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté na jeho rokovaní dňa 03.12.2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod publikačným č. 2/2016); z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalovaného dospel odvolací súd k názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore nezaťažil svoje konanie vytyčanou vadou; z odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejmé skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ktorý zmluvy o úveroch označené žalobkyňou v žalobe posúdil ako spotrebiteľské zmluvy podliehajúce zákonu č. 129/2010 Z. z., obsah každej zmluvy popísal v dôvodoch rozhodnutia a zmluvné dojednania podrobil kontrole z hľadiska zákona č. 129/2010 Z. z. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je konkrétne a zrozumiteľné, preto neporušuje podľa názoru odvolacieho súdu právo žalovaného na spravodlivý proces.

7. Skutkový záver súdu prvej inštancie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere z 20. augusta 2015 neobsahuje obligatórnu zákonom vyžadovanú náležitosť, ročnú percentuálnu mieru nákladov v správnej výške a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. k/ a písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) sú správne. Sám žalovaný v odvolaní potvrdzuje, že ročnú percentuálnu mieru nákladov nepočítal podľa vzorca uvedeného v prílohe 2 zákona č. 129/2010 Z. z., na ktorú odkazuje § 19 uvedeného zákona, pretože na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov nepoužil údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa so spotrebiteľským úverom 772,- €, ale iba výšku odplaty za poskytnutý úver 224,- € a opomenul do vzorca dosadiť údaj o úroku úveru 548,- € i napriek tomu, že § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. výslovne uvádza, že odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a priamo pri podpise spotrebiteľskej zmluvy o úvere sa strany sporu dohodli, že žalobca zaplatí žalovanému aj úrok vo výške 68,50 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 548,00 € a teda celkové náklady spotrebiteľa s poskytnutým úverom činili 772,- € a nie 224,- €. Dôsledky porušenia povinnosti uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere správnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov sú zakotvené v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., kde je pod písm. d) uvedené: poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd na rozdiel od odvolateľa zastáva názor, že zákonné podmienky pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. naplnené sú, pretože ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere hodnotou 28 % je nesprávna, uvedená v neprospech spotrebiteľa, keďže skutočná výška RPMN je 302,67 % z dôvodu v rovnaký deň uzavretej dohody o plnení v splátkach, podľa ktorej mal celkovú čiastku 1 572,- € zaplatiť žalobca v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 131,- € od 22. 09. 2015. Už len tento jeden jediný dôvod postačoval pre vyhovieť žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, napriek tomu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že aj splátky úveru dohodnuté v ten istý deň v samostatnej dohode mali byť súčasťou zmluvy o úvere, aby mal spotrebiteľ správnu a komplexnú informáciu o celkových nákladoch spojených so spotrebiteľským úverom a absencia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. za následok tiež, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Niet pochýb o tom, že RPMN je v prípade splatenia úveru jednou splátkou nižšia ako pri splatení vo viacerých splátkach. V prípade, že súčasne alebo bezprostredne po uzavretí zmluvy o úvere o splatení úveru jednorázovo je uzavretá dohoda o splatení úveru vo viacerých splátkach, má to za následok zvýšenie RPMN a spotrebiteľ pristupuje k uzavretiu dohody o splatení úveru v splátkach v domnienke, že sa tým nemení výhodnosť jeho úveru. Takýto postup žalovaného vyhodnotila banková rada Národnej banky Slovenska v rozhodnutí zo 7. júna 2016 sp. zn. GUV-709/2016 za nekalú obchodnú praktiku [(banková rada NBS po zvážení praktík spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľskom úvere s jednou splátkou a s ním prepojenom (súslednom) uzatváraní novačných dohôd

o zmene (novácii) splácania spotrebiteľského úveru z jednorázového splatenia na splácanie vo viacerých splátkach dospela k záveru, že prvostupňový útvar dohľadu správne posúdil tieto praktiky spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o. ako nekalé obchodné praktiky)].

8. Súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na závere o neprimeranosti odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, z tohto dôvodu sa odvolací súd argumentáciou žalovaného v odvolaní k primeranosti odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver nezaoberal.

9. Súd prvej inštancie správne posúdil žalovaným prevzaté plnenie vo výške 772,- € ako bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej vzniknuté plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré musí žalovaný žalobcovi vydať.

10. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov nebol žalovaným uplatnený dôvodne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov a vec správne právne posúdil.

11. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku úspešného žalobcu na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania a neurčil lehotu na plnenie. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 z 25. 05. 2017 rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.), pretože podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. O povinnosti nahradiť trovy konania preto musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania len z dôvodu, aby bolo vykonateľné a lehotu na plnenie určil na tri dni od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

12. Rovnakým spôsobom podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. rozhodol odvolací súd aj o nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania, v ktorom v celom rozsahu uspel. Aj v prípade náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodovať o výške trov odvolacieho konania súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C. s. p., z tohto dôvodu aj lehotu na plnenie náhrady trov odvolacieho konania je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).